

Aladin și lampa fermecată 2

Omulețul din turtă dulce 6

Cenușăreasa 10

Uriașul cel hapsân 14

Tom Degetel 18

Vulpea cea șireată 22

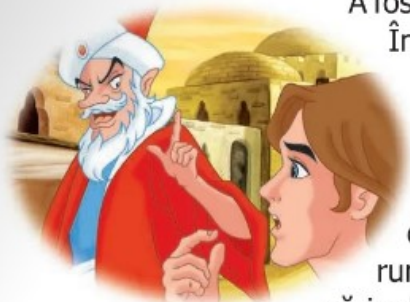

Hainele cele noi ale împăratului .. 26

Cele trei dorințe 30

ALADIN ȘI LAMPA FERMECATĂ

A fost odată un băiat sărac, pe nume Aladin.

Într-o zi, un mare dregător îi făgădui o răsplată însemnată, în aur și giuvaiere, cu condiția să-l ajute la împlinirea unei isprăvi. Aladin se învoi. Ducându-l pe băiat la gura strâmtă a unei peșteri, dregătorul, care era și vrăjitor, îi porunci să se strecoare înăuntru, să caute și să-i aducă de acolo o lampă veche. Iar ca să

se păzească de cine știe ce rele, îi dădu un inel fermecat. Aladin găsi lampa cu pricina, dar vrăjitorul nu-l lăsă să iasă din peșteră înainte de a-i da vechitura aceea prăfuită.

Bănuitor, băiatul nu se învoi la așa ceva... Înfuriat, vrăjitorul răsturnă o piatră grea peste gura peșterii, închizându-l acolo pe Aladin. Numai că băiatul, amintindu-și de inelul primit, îl răsuci pe deget de trei ori și dintr-odată apărură Duhul Inelului! Aladin îi porunci să-l ducă numaidecât acasă, unde și ajunsese cât ai bate din palme!

Într-o bună zi, dând peste lampa prăfuită luată din peșteră, Aladin

se apucă s-o curețe și, frecând cu nădejde, din ea apărură o altă arătare – Duhul Lămpii! Și cum acesta îi spuse că îi poate îndeplini orice dorință, băiatul îi ceru un palat semeț și saci doldora de aur.

Peste ceva vreme, Aladin se îndrăgosti de fiica sultanului de prin partea locului. Curând, cei doi tineri se căsătoriră și părea că nimic nu le putea umbri fericirea.

Într-una din zile însă, vechea cunoștință a lui Aladin, vrăjitorul, află că tânărul scăpase din peșteră, cu tot cu lampa fermecată. Ca să i-o poată lua, el se prefăcu într-un negustor de lămpi și se înfățișă la palatul lui Aladin, strigând cât îl ținea gura: „Dau la schimb lămpi noi și arătoase, pe lămpi vechi!”. Prințesa nu știa de puterile lămpii lui Aladin, așa că dădu vechea lampă și primi de la negustor una nouă-nouță! Plecând în graba mare, vrăjitorul prinse să frece lampa, chemând Duhul Lămpii și poruncindu-i: – Ia chiar acum palatul lui Aladin, cu frumoasa prințesă cu tot, și du-ne într-un loc cât mai departe de aici!

Iar duhul îndeplini numaidecât porunca vicleanului vrăjitor.

Mare a fost sperietura lui Aladin când s-a întors acasă și s-a pomenit fără de palat și fără de soție! Tânărul îi porunci Duhului Inelului să-l ducă neîntârziat acolo unde se află soțioara lui și lampa fermecată.

Și, cât ai clipi, se trezi în palatul care îi fusese furat! Cum vrăjitorul dormea, Aladin își

luă lampa înapoi. Când apăru Duhul Lămpii, îi porunci să-l ducă pe vrăjitor într-un tărâm îndepărtat, din care să nu se mai poată întoarce vreodată. Apoi, îi ceru să-l ducă înapoi, cu tot cu palat, în orașul lui. Și, din ziua aceea, Aladin și soția lui au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

OMULEȚUL DIN TURȚĂ DULCE

Într-o zi, o bătrânică se hotărî să facă un omuleț din turtă dulce. Ca să îi facă „hăinuțe”, presără pe aluat zahăr din belșug, iar pentru ochi, nas și nasturi, femeia folosi câteva stafide. Puse apoi omulețul astfel dichisit într-o tavă și-l băgă în cuptor, ca să se coacă. Nu trecu mult și auzi dinăuntru un glas sub-

țirel, strigând de mama focului:

– Lasă-mă să ies! Lasă-mă să ies!

De cum deschise bătrâna ușa cuptorului, omulețul din turtă dulce sări din tavă și o luă la fugă! Și nu se opri nici după ce ieși din casă! Bătrânica alergă după el, strigându-i:

– Oprește-te! Oprește-te, omulețul din turtă dulce!

Fără să se oprească din alergat, acesta îi răspunse râzând:

– Aleargă tu, aleargă, dar să știi: oricât de tare ai fugi, pe-un omuleț din turtă dulce nicicând nu-l vei opri!

După o vreme, omulețul întâlni în cale

o vacă, iar aceasta mugi pofțicioasă:

– Ia stai așa! Sunt sigură că ești mult mai bun la gust decât iarba pe care o pasc eu de obicei!

Alergând ca să scape de vacă, omulețul din turtă dulce dădu peste un cal.

Iar acesta necheză cam așa:

– Trebuie să fii foarte gustos!

Numai că nici măcar calul nu se arată în stare să-l prindă. Iar asta îl făcu pe omulețul din turtă dulce să se laude și mai tare:

– Nimeni nu mă va-nhăța ușor!...

Chiar că-s cel mai iute de picior!

Dar tocmai atunci, dintr-un tufiș din preajmă, sări o vulpe vicleană.

– Ia stai! Așteaptă, omulețule! Vreau să stăm puțin de vorbă! îi strigă ea, cu gând să pună laba pe bunătatea de turtă.

Numai că omulețul din turtă dulce își văzu de alergătura lui. Și o ținu așa până ajunse la malul unui râu. Ei, dar o apă așa mare nu era el în

stare să treacă... Atunci vulpea, care se ținuse după el, îi vorbi din nou:

– Dacă te urci pe botul meu, o să te trec apa cum nu se poate mai ușor!

Foarte bucuros, omulețul făcu întocmai cum îi spusese cumătra.

Atât că, odată ajunși pe malul celălalt, vulpea își scutură botul cum știa ea mai bine, iar omulețul din turtă dulce ajunse drept între colții ei. Și, cât ai clipi, îl și hăpăi!

CENUȘĂREASA

A fost odată o fată frumoasă și bună la suflet. După ce mama ei muri, tatăl fetei își luă altă nevastă. Mama vitregă, o femeie haină, aduse-n casă și pe cele două fete ale ei, încredute și egoiste. Toate trei o oropseau pe biata fată, punând-o, din zori și până-n noapte, la cele mai grele treburi din gospodărie.

Și pentru că obișnuia să doarmă în cenușa de lângă vatră, ele o porecliră Cenușăreasa. Într-o zi, la casa lor sosi un mesager al rege-

lui, care aduse un răvaș prin care Măria Sa le invita la balul de la palat pe toate fetele frumoase, căci fiul său, prințul, dorea să-și aleagă dintre ele pe aceea care avea să-i fie mireasă. Cenușăreasa

privea cu tristețe la surorile ei vitrege care, gătite cu cele mai alese veșminte ale lor, se urcară în caleașcă și porniră spre bal.

Însă abia plecară acestea, că fetei i se și arătă o zână bună. Cu puterile ei magice, transformă niște șoricești în armăsari falnici și un bostan măricel într-o caleașcă aurită. Apoi, îi preschimbă Cenușăresei straiile ponosite într-o preafrumoasă rochie de bal, iar ca să arate ca o prințesă îi dăruie și o pereche de conduri de cleștar.

– Ai grijă, draga mea, să pleci de la palat înainte de miezul nopții, căci atunci se vor destrăma toate farmecele mele! o povățui zâna bună, după ce fata urcă în caleașcă.

La bal, Cenușăreasa se arătă a fi cea mai

